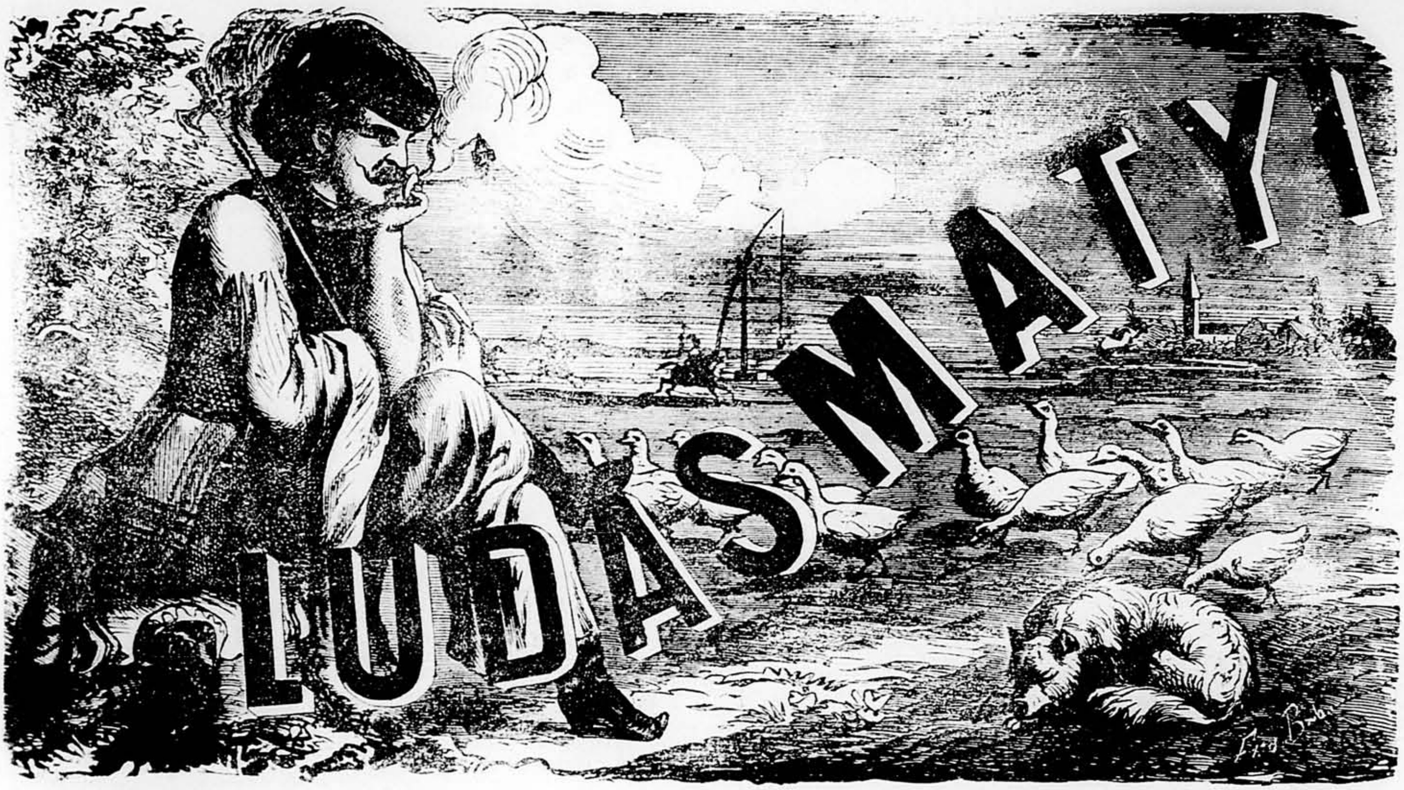

VII. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, jan. 19. 1873. 3-ik szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	*Szerkesztői iroda:* Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Siralmas ömlengések

a nőképző egylet tombolajátéka után.

Bájos hölgyek! szép angyalok!
Jaj, egészen oda vagyok.

A redutba mint beléptem . .
Megcsiptetek minden lépten.

Ilka, Terka, Nina, Maris,
Hozzám futott mind a hamis.

Szyrén hangokon kinálta
A magáét . . . minden lányka.

S áruján a mint tul adott:
Rögtön a faképnél hagyott.

Nem lehet azt kimondani —
Mily jól tudtak kopasztani.?

Egy szőke a mint rám nézett . .
Valójában megigézett.

S a mint szóba álltam vele:
Hajh! mint duzzadt hókebele.

Hát még hogy tárczámhoz nyultam?
Majd hogy rám nem dőlt ájultan.

Édes mosoly, tüzes kék szem!
Reád mig élek, — emlékszem.

Te rablád el ildomoson
Az utolsó forintosom.

Bájos hölgyek! szép angyalok!
Miattatok most... svarc vagyok

Matyi lovag.

Hasli Múzes thodomángyos és khültüi levele.

Khedves Ludasos Motyi!

Thuc the asztat nadjon jul, hodj eddig nekhem mindig meg vult az a szép szukása, hodj fhinum puhár felküszüngetésekben ödvözöltem thégedet volomennyi oj évi esztendüben; must azunban — ógy türténetesen — megeste rojtam, hodj hattam mogamnak a régi szukásábul edj kicsinség elmaradni, azaz: nem khivánui nekhed finum oj évi esztendüket. Reméllek, hodj the esztet meg nem botránkozod magadban, anjival is inkább — hodj a mit én szúval khivántom vulna, az ógy is teljesedésbe mente moga mogátul, még phedig az ó eszthendüben, azaz: valahára mégis a g y u n n y u m u t t Lunyait az a suk fene p h a l o t a, a mit a moga miniszterjomságó ephitáfijumjának fülemeltethe. Odjan azért mégis khérem thégedet az én elmolasztásáért edj khis emanchiphächiunnal számumra.

Must azun gundulattya furog az én fejében, hodj mivel vadjunk az oj évi esztendű elsü húnapjábon, mivel ürvendeztessem meg thégedet? S mit khőggyem huzzád ollat, a mit vennéd ollan szivesen, mintho khödném edj és fhél rüf fhinum fukhagymás khulbászot? . . Én ogy hiszek hodj the vadj edj azuk khüzül, a mi phuétális, a mi szivesen fox venni thülem djenerű nutás khültheményjet. Odjan azért végy és fugaggy thülem az edj ezer és nulcszász hetven hármos évire edj J o n o á r u s rigmosot. .

Jónuáros hunapra.

Jónuárus húnap mindig edj djenerü,
Mert ha nem is van benn khaszálus legelü —
De járja — legelü.
Igen, mint edj kháplár ógy vezet a thübbit,
Benne fukhagymásos khulbászukat thültik,
S hurdút — csopra ütik...
Benne fijotalság eljár a bolongyát —
Szép szőz leányságrul a phártát — khibuntyák —
Vénus thözit ultyák ...
Szúval: a mi nekhem vult s van a khedvére,
Annak e húnapban se hussza, se vége —
S ojjonghat a gége.
Itt eljárkálhatunk asztat a szép tháncut,
Mit a Dóvidl khirál Bhetsabénak tháncult.
Szét rázva a — ránchut...

Odjan azért Matyi! én nekhed aszt kérek:
Ne fugjun szivedet a bánatbul khéreg,
Vadj — epesztü méreg.
De mi örömöt e hunap fája termi
Szived khusarába ne gyüzz aszt leszedni,
És üsszе theperni.
Érjed a forsangban ujan kharnevált:
Fülkheressék théged mindennapos bálok,
És prenomeránsuk . . .

H a s l i M u z e s m. k.
madjar izraelita notorál puét.

Diskurszus
Icig szomszéd és Mihály gazda között.

M i h á l y: Haza jött e már Kerkápoli pénzügyminiszter Bécsből szomszéd?

I c i g: Haza ám, még pedig roppant jó eredménynyel..

M i h á l y: Hogy hogy, talán mególdotta a bankkérdést és rendben van már az önálló magyarbank szénája?

I c i g: Rendben ám, csakhogy ezt a szénát nem ő, hanem az osztrák pénzügyminiszter k a s z á l j a.

M i h á l y: Nini szomszéd, kérdek valamit.
I c i g: És ogyan mit?
M i h á l y: Hát mit akar az a horvát!
Hogy ugy felduzza az orrát?
S minél hidegebb az ájsr
Annál dühössebb Stroszmayer.
I c i g: Hát thodja kend beakarják
Thölteni a f e h é r l a p o t.
Mit a magyar nagylelküleg
Hatvanegyben nekik adott.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly — Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.nál.

Sport-kép a multból.

48-ban a pákozdi csata után Jelasics horvát falkáját Győr felé hajtottuk.

A futam ugymint az üldözés a velencei tótól egész a Lajtáig rendkivül mulatságos volt. Mindenütt nyomába voltunk a vadnak, hanem vitéz Móga generálisunk oly ügyes strategiai mozdulatokat tétetett velünk, hogy a győztes seregnek lehetetlen volt beérni a futó ellenséget; hihetőleg attól tartott győzelmes hadvezérünk, hogy ha utólérjük Jelasics bánt, majd nagy pusztitást találunk tenni emberben és marhában.

Ezen pompás taktika folytán a hol Horvátország bánja meghált, oda mi épen délre érkeztünk, a hol pedig ebédelt, ottan mi megháltunk.

Győr és Mozson közt azonban dacára Móga generál hatalmas manövrirozásának,annyira bekorcoltuk a horvátok utócsapatját, hogy a serezsánok vörös sapkája ugy viritott a szemünkbe, mintha előttünk a csatatér egy pipacstenger lett volna.

Magunk is megijedtünk, hogy most mingyárt nolle velle elkell fognunk Jelasicsot is, mint Róthot és Philippovicsot; hanem ezen is segitett Móga hadvezéri talentuma, hogy ily baklövés ne történhessen. „Halt"-ot parancsolt, és azután csatarendbe bontakoztatott ki bennünket.

Mikor aztán az országut két oldalán szépen csatarendbe felállottunk, akkor pedig az aparancsolat jött, hogy „előre"? Fene biz a... az hogy „pihenj".

Csatavonalunk egy magas domb gerrincen nyult végig, előttünk pedig hoszu és szélesvölgy terült el, tehát felséges positiót foglaltunk.

Mikor már Móga hadvezérünk a legutolsó serezsánt is bátorságban és biztonságban hitte, akkor aztán kiküldé a pesti első zászlóalj 4-ik századát őrszemül.

A plengbe küldött honvédek aztán hosszu láncban leereszkedtek a völgybe, hiuz szemekkel kémlelve minden vakand turást és zsombékot, ha valjon nem huzta e meg magát az alatt valami elfáradt serezsánus; mi pedig Szász Károlyként „a birka nyáj felverte porködében kergeténk a valótlan álmot" hogy ezen a napon Jelasicsot fogunk, mert a vitéz bánnak eszébe se volt hogy megálljon és velünk farkas szemet nézzen.

A jó csinált uton amugy kutyafuttában vitte az irhát Bécs felé.

Egyszer csak halljuk ám, hogy „piff" „paff" a pleng egész hosszában.

Mi a tatár? talán visszafordult Jelasics? no most lesz meleg napunk — gondolánk. Egyszerre talpra állott a földön guggoló s heverő csatakész sereg. Magam is mint az első hatfontos gyalogütegnél az első ágyunak irányzója, oda álltam a laféta mellé, várván a parancsot, hogy mikor mondja már Gruber kapitányom: „irányzó tüz".

Az őrszem puskaropogtatása mind sürübb sürübb lett. Az ellenséget,majd kinéztük a szemünket, még se láttuk; azt hittük tehát, hogy valami elmaradt csapat árokban vagy domboldolban vonta meg magát s arra tüzelnek plenglereink.

Hanem egyszer csak halljuk ám hogy ha hó, ha hó.... a másik pillanatban már láttuk, hogy sturmol reánk... az ellenség?

Ugy e bizony kiváncsi olvasóm! nem találnád el, ha meg nem mondanám, hogy miféle ellenség indult ellenünk rohamra?

No de meg mondom.

Hát az az ellenség, a mely oly bátran rohant felénk, egy sereg nyul volt.

A csatatér, melyen állánk, az óvári urodalomhoz tartozott, hol tilos lévén a vadászat, annyira elszaporodott ez évben a nyul, hogy csak ugy nyüzsgött az egész urodalomban, mint sajtban a kukac. A csatárláncba küldött honvédek persze fölverték s természeti ösztönénél és tulajdonságánál fogva mindenik a partnak futott, a mi csatavonalunkba.

Mi, mint tüzérek épen a domb csucscsán állva kivont gyiklesőinkkel fogadtuk a nyul-rohamot. Egyik ágyu a másiktól 15 lépésre lévén lemozdonyozva, a közbe eső hézagon az ágyuszemélyzet egy pillanat alatt kordont huzott, ugy hogy egyik tüzér gyiklesőjének vége a másikéval összeért, a nyulnak a kordonon való áttörése tehát életveszélylyel járt.

Az első rohamnál öt nyul lett a martalék. A melyik pedig a kordonon átjuthatott — még csak annak lett melege. Vaktában vagy egy csapat huszár közé, vagy egy zászlóalj gyalog közé jutott.

Képzelni sem lehet azt az óriás nevetést, lármát és ujjongást, a mit az egész táborban a megszorult szegény nyulak előidéztek. Nem volt az a parancsnok, a ki a rendet feltudta volna tartani. Akárhány nyul volt olyan, hogy egész zászlóalj közül is kimenekült szerencsésen, a legtöbb azonban ott maradt a platztzon.

Az első üteg személyzetének nyolc darab nyul jutott hadizsákmányul... Nem is sokat teketóriáztunk vele. Stefkó főágyus, mint privilégizált szakács egymásután lerántotta a bőrét, mi pedig ezalatt a kasztrolokban pergeltük a szalonnát. A tüzéreknél nagyon hamar megy az efféle, mert a bagázsiás kocsi is ott van mindig az ütegkocsik sorában.

Mire a szalonna megpergelődött, a vörös hagyma is szeletelve volt.. s bele öntöttük a forró szalonnazsirba, rá egy kanál paprikát, már csak az az illat is hatalmasan csavarta a közelünkben bedekkungban álló huszárok szagláló érzékét, hát még midőn a felapritott nyul-pecsenye rotyogott a zsirban, melyre aztán hogy megfőhessen, viz hiányában bort tölténk.

Mindez egy félóra müve volt. A nyulpörkölt is féligmeddig meg volt már főve – midőn egyszer csak megszólal a dob, trombita; „vigyázz" és „mozdonyra"

kiált Gruber kapitány s a másik pillanatban már kergettük Jelasicsnak a nyomát.

Gondolod olvasóm, hogy ott hagytuk a nyulpaprikást félfőttiben?

Dehogy hagytuk. Marokra, kendőre, vagy csákóra szedtük s az uton hatalmas lakomát csaptunk belőle, s azóta sem evett oly izletes nyultokánt Ludas Matyi.

Csacskaságok.

A budget feletti viták megkezdődtek már a képviselőházban, — ergo: Kerkápolinak oly melege van, hogy csak ugy gőzölög bele a feje.

A rozsnyói püspök is kihirdette egyházmegyéjében a csalhatatlanságot.

„Ad audiendum" a páterrel, mert épen e tette által csalta meg mint pásztor a nyáját.

Orczy Bódog intendáns urnak becses neve napján a szinészek gratulálván, egy arany kalamárissal és tollal is kedveskedtek neki.

Ezek a szinészek csak azt akarták megmutatni a nemes bárónak, hogy milyen jól tudják játszani a hizelgő szerepet.

Hogy Napoleon bajusza még a más világon is peczkesen álljon, mielőtt a koporsóba tették, szép hegyesre kipederték.

Hátha azért tették, hogy ha majd Vilmés császárral találkozik a pokolban — azt felnyársolhassa.

Csekonits gróf a bécsi világ kiállitásra két ökröt hizlaltat, melyek már is 20 mázsát nyomnak.

Fogadni mernék, hogy többen meg bámulják a gróf ökreit mint őt magát.

A balközép először megszavazza a költségvetést, aztán megszavazza a bizalmatlanságot is a kormány iránt.

Miért teszi ezt?

Mert ha elébb szavazná meg a bizalmatlanságot, akkor megkellene neki tagadni a költségvetést.

Ily következetes politikát pedig a balközép soha sem követett.

A hajtóvadászat, dacára a ködös napoknak, igen sikerült mult héten.

A rókász társaság egy rókát, Thaisz kapitány pedig 30 jó madarat fogatott el.

Adomák.

A k.... kupaktanácsból beküldött a jegyző két esküdtet a megyeházára bizonyos ügyben, hogy annak mielőbbi elintézésére kérjék fel az alispán urat.

A küldöttek azonban annyira elbámultak a városban látott dolgok felett, hogy mikorra az alispán elé kerültek, egészen elfeledték, hogy miért is jöttek tulajdonképen.

No atyafiak! mit akarnak kendtek? kérdé az alispán.

A két palóc csak egymásra tekintgetett.

Nos hát mért jöttek? kérdé tovább az alispán.

E kérdésnél aztán meglöki könyökével egyik a másikat mintegy suttogva kérdvén:

— Meért is gyüttüünk mondja kee —

„Tudja biz a fityekes fenee, dee nem eén" válaszol a másik.

Az alispán látván az együgyüséget, e szavakkal bocsátá el a küldötteket: „No atyafiak! most menjenek kendtek haza és mondják meg a jegyzőnek, hogy máskor okosabb embereket küldjön hozzám."

— Abból maá aligha lesz valami — mondá az egyik palóc.

„És miért nem" kérdé az alispán.

— Haát csak azeért, — felelé a palóc — meért mi voónánk a legokosabbkak a faloóban.

A stokfis.

Stokfis halért küldte az ur inasát a boltba, hanem mikorra az inas oda érkezett elfeledte, csak annyit tudott a kereskedőnek mondani, hogy hal kell neki.

A boltos aztán mindenféle halat előszámlált, hogy igy talán eszébe jut majd az inasnak, mire ez mindenikre azt mondá: ez sem az, ez sem az.

Végre a kereskedő kifogyott a türelemből, s bosszusan mondá:

„Az ördög tudja hát mit akar, hiz maga egy Stokfis"!

Az az az.. épen a kell nekem, válaszola nagy örömmel az inas.

Handlé! handlé!

Ajánlva a nyitrai, pécsi és diakovári püspököknek.

Szegény püspökökre az a sulyos panasz..
Hogy tékozolják az egyházi javakat..
Furcsa igen furcsa.. hát miből tartsák el
A sok unokahug s papgazdaszonyokat?

Jámbor isténfélő keresztyén olvasó!
Ime bemutatok neked egy szent papot..
Ez már annyira ment a handlirozásban
Krisztus palástjáról eladja a csatot.

„Horvátország a kínpadon"

ajánlva Stroszmayer, Mrazovits, Voncsina és Miskatovits uraknak.

Testvérré fogadtunk, tenyerünkön hordunk,
S magunkhoz emelénk szivünk szentélyébe..
És im kigyót táplál az anya emlőin,
Mely mérges fulánkját bocsátja keblébe :

De csak boldogtalan ez a magyar hazá !
Mindig akad ennek nyomorult Judás …
Ki ezüst aranyért s fényes hivatalért
Elárulja gyáván s sirját is megássa.

Hasli Múzes thodomángyos és khültüi levele.

Khedves Motyi!

Mivel the khedvelsz mindenpféle ojdonságus hireket, annálfugva én nadjon nadj gyursasággal thodositok veled: hodj mustanában én igen szép érdekhes khét leveleket khaptam. Edjikét köldött hozzám Jeruzsálembül az én khisebbik súgurum üregebbik báttyának a fijotalabbik ücscse, a mi van uttand levő fuglaltatosságára való nézve edj retteutelenetes thodomángyos pap. Nem elmondok én neked mind osztat, mit e levél fuglalkosztattya mogában, csopán angyit érinthem belüle, hodj: köldötte az a phap oraság nekem a levélben edj zápos fogát azukbul, melleket Sámson hatta mogának a szájájában hurdani.

Odjan csak köldthe nekem még ezen felül a khedves rabiner Delilábul való fhinum hajförtöket is emlékhül, hodj ezeket, mint hires és thodomángyos izraelitu, megtarcsak a mogam muzejumában.

Persze én az ereklés thárgyokat tettem el, — s Jóda fiát hodj viszunt megürvendeztessek, én is khöldüttem neki válaszos levelemben „Paczulai Jánustul való ország-djölési szuszogós hurtyugásukat“ phapirusba bele khutázva, azun khéréssel: hodj azukat Jerozsálem múzejumába — mint közép europhai ritkaságukat — bele khebelezzen.

Én asztat hiszek, hogy the khedves Motyi! találsz minden itten munduttakat nagy hurdu erejüjeknek; (Nem értek itten a tatai nagy hurdút) de még találsz nagyubb hurdú erejüjeknek asztat, ha megirok, hodj épen mustan ulvasuk a derék jerozsálemi phap válaszos levelét, melybül a the számára a khüvetkhezü érdekes surukat ide iktatódzom:

„Vettem, és a mózejumba bele tettem „Paczulai Jánusféle szuszogó hurtyugásukat“, melleket ittend nadjon nadj ürümmel vették, és odjan cshak csodálják.

„Ju lenne, ha madjar-urszágdjölés Paczulai Jánus széke eleibe khészitené és fül állapithauá Deák Ferenc himnosra stimmolt Eulus hárfákot; idj lenne az a djölés ollan, a millen edj sem nem a világun; — ebben Paczulai szoszogása segitségével — ingyen mozsikhálnának.“

A másik szintén érdekes levelet Czenkné asszonság ekszpresszosával huzzám Bernát Gozsi bácshi irtha a — másvilágrul. Ebben fülemlit az üreg, hodj: van must nekhi amottand nadjon jú dulga, anjival is inkább, mert mint fáradt vándornak fhinum ágyat vetették nekhi, mely hétszáz hetvenhét fhelé husszában hasugatutt hajszhálakbul, reájuk rútt bönthetéskhépen, azun asszonságaktul khészittetett, kiket ittend férefintorgóknak hijják.

Irja a Gazsi bátyó asztat is, hodj Phéter az üreg khulcshár, a Khaszás számára hővelyül az üreg Phulszki orrát prenomeráltha, az ifju Phulszki fülét phedig a fiostyóknak mint kutlus buritú khusarat, régen khiszemelte.

Gozsi bácsi irja asztat is: hodj beszélte edj khicsinség III-dik Napuleun Lujos excsászárral is a vájug vetü güdrükben, hol a földi koronájátul megfusztutt oraság — sarat gyorja a legyilkult khummunisták számára éphitendü menház bevakulására. Odjan evvel khopcsulatban emlit ü meg aszt, hodj a thejóton Hajnouval mint hajuhúzú lúval thalálkosztá. Szeginnek — mungya Gozsi — nodjon fül van thürve a szögye és a morja.

Ebbül a menybül gyütt levélbül még thübbet is szeretném nekhed elmundani khedves Motyi! de bizun nem tehetek asztat, mert járthom ogy: hodj mikhur a szőzvilágusságu menjei fhinum phergomen lopját furdithani okortom, cshapta az ujan zürgés, hodj — fülébredthem rá...

De must térjünk edjébre, vig phuétális dulugra... Azért fugaggy thüiem következő rühügüs rüvid versekhet a khét fejü omérikhánus lángyokrul:

Nogy Omerikhábul,
A mi vadjon thávul,
Hoszták khétfejű lánt
Bemotogatásul.

Szegin madjar ember!
Mit csodálsz e lányot?..
Hisz ehhez hasunlút
Itt mindennop látod..

Van nekhed egy sassa,
Deák Ferenc-féle,
Ha az illen thetcik..
Hát molassad vele.

Két hasó Lonyhait
Itten szinthén láthadd,
Mi ejdmásra thulja
Emelethes házot.

Hát bámolj ezekhet..
Ogyis az adúba
Ez a szhép látvángyság
Júl rád vadjon súzva.

Hasli Muzes m. k.
madjar izraelita notorál puét.

Doktor: Mit evett ön ma délben?
Paciens: Disznófejet.
Doktor: És jó étvágygyal?
Paciens: Nem, hanem tormával.

IX. Pius levele gr. Czirnyáki Janóhoz.

Szerelmes fijam Jani!

Vettem fijam azt a levelet, melyet igaz katholikushoz illő méltó és mérges fájdalmadban, a multkor hozzám intéztél.

Az én szivemnek nagy öröme telt benne,

Hisz ha mindenki ugy érezne édes Janó fijam mint te! — bezzeg majd csak befütenénk mi lassan — lassan annak az ebugatta Viktor Emánuelnek, — s annak a potrohos német császárnak.

Hanem hát már nagyon elkamaszodott a világ!

Hisz máskor ha dicső elődeim egy brévét, — vagy egy haragos bullát kibocsájtottak, nem csak a népek makacsága, — hanem még az elbizakodott, és Nabugodonozorként felfuvalkodott fejedelmek is meghajoltak a vatikáni akarat előtt.

Irhatom én most a brévéket, és a bullákat garmada számra, — kutyába sem veszik.

Ott van világos példája ennek az a buksi Viktor Emánuel, — a kinek én nem rég olyan levelet irtam, a melytől más igazhivő keresztyén katholikus megvedlett volna mérgibe — ez meg pláne oly közömbösen vette, mintha csak valami vén plezuros trombitás irta volna azt.

Még csak a mája sem dagadt meg tőle.

Én tehát szórhatom itt az átkohat, és okádhatom a tüzet a lábrakapott istentelenség ellen, — mind hiábavaló berzenkedés az, mikor sziklára hullanak.

Csak sok olyan fáin ember volna a világon, mint te édes Janó fijam! akkor csak még is nem romlana meg időnap előtt az én ártatlan vesém.

Hanem igy félek, hogy magam is olyanforma csántérfára jutok, mint magos pátrónusom, — a szerencsétlen karabélyal dolgozó nagy Napóleon.

Bizony édes Janó fijam! ha götkös vagyok is én még nem szeretném lehunyni a szememet.

Igaz hogy nagy kutyák ezek a jezsuiták, de még is igen okos házi elv az az ő szerzetükben, hogy: reggelre misécskét, — délbe zenécskét, — estvére menyecskét!!!.

E tekintetben magam is teljesen velük tartok.

Tudom édes Janó fijam! hogy e tekintetben te sem vagy jobb a deákné vásznánál, — s te is inkább meghajolsz egy ékes junói termet, — mint a keresztelő szent János köszobra előtt.

Kedves fijam! te is velem együtt édenkerti szüléinknek gyarló és esendő fija vagy.

Hanem ad vócem kapanyél, szerelmes Janóm! ha eljösz hozzám, engemet búmban meglátogatni és vigasztalni, el ne felejts valami tiz gyapju zsákot megtömni péter fillérekkel.

Majd aztán cserébe adunk helyette szentelt vizet, és szentelt ostyát.

Ne törödj vele semmit is, ha hozzánk valóhü ragaszkodás, és áldozat készségedért otthon téged nagy fülesnek tartanak, — hisz Krisztus urunk is ama türelmes állat hátán ment be Jéruzsálembe.

Én is csak az ily türelmes, és áldozatkész halandók hátán — foglalhatom el világi hatalmam, s igy elvesztelt királyságomat.

Maradván neked holtomiglan

hü atyád

IX. Pius.

Felsülés.

Jött a rendelet, hogy a főispán
Körutat tesz a megyében . .
Nossza tehát ki a legény talpán?
Hódolásra elébe ki mégyen?
Két pap most egy elvben katholizált,
Protestáns és pápista sikra szált.

„Colléga! ő méltósága pápista,
A fogadás engem illet“
Ezt a plebánus ur mondta,
S a tiszteletes engedett.
A pápista itt is mint mindenütt,
A kálomistának nyakára ült:

Biró, jegyző, s pap viszik a dobot,
Per pedes apostolorum . .
Utánnok a falu népe robog
Kulacsban a szilvorium.
Mert igy majd a leöblintett gége . .
Jobban ordit a nagy ur elébe.

A cifra tarka üdvözlő sereg
Az országut felé halad,
Ott ácsorog mig a nagy por felleg
Megül kitün a kegy — alak.
A nép s két pap feláll szépen sorba. .
S a főispán helyett.. jött a tehén csorda.

Diskurszus
Icig szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály: No szomszéd! hát csak meghalt Napoleon császár?

Icig: Meg biz a Mihálylében!

Mihály: Hát aztán miben halt meg?

Icig: A bizony hugykőben halja kend...

Mihály: Mi a manóban? hiszen én meg ugy olvastam a lapokban, hogy chiselhurstban.

Icig: Igen is Chiselhurst angol városban, de hugykő betegségbeu.

Mihály: Ennye a pukkantóját, majd ugy jártam most, mint boldogult Melléki Matyi.

Icig: Hát az hogy járt, mondja kend?

Mihály: Hát egy társaságban arról volt szó, hogy Valther Gyula miféle betegségben halt meg? Egyik azt állitá, hogy tyfuszban. Meghallva ezt Melléki Matyi, azt mondja a barátjának: Szamár! nem tyfuszban halt biz a meg, hanem a rókuszban.

Mihály: Hát osztán mit mondanak a franciák Napoleon halálára?

Icig: Azok biz azt mondják, hogy semmit sem szólnak.

Mihály: Hát a poroszok?

Icig: A poroszok azt mondják, hogy: „Der Mann war für uns eine grosse Null."

Mihály: Volt biz az egyéb is Icig szomszéd!

Icig: Ogyan mi lehetett volna hallja khend?

Mihály: Hát egy grósze nyul.

Icig: No Mihálylében! megtodná e khend mondani, hogy mi a huszár ló nélkül.

Mihály: Ühm . . hát gyalog-ló.

Intőszózat Kerkápolihoz
a budget-vita alatt.

Vigyázz Pali! tőrbe ne juss..
A mit vetett neked Menyus!
Ne legyen több a kiadás —
Mint a mennyi a bevétel,
Jól ki legyen mutatva az
Rendes s rendkivüli tétel.
Hogy ha hiány mutatkoznék
Elkell dugni a többletbe —
Menyus ur is igy tőn egykor
Mennyi dukált, többet vett be.
S minő nagy volt igy a haszon —
Kimutatta papiroson.
Te is ugy tégy mint tett Menyus.
S akkor jó lesz a kálkulus.
Különben ha csapdába jutsz:
Szent deficit ttse ümegbuksz.

Zsiga pósta.

Bojtorjánnak: „Megette a kutya a telet." No no várjuk el még Pál fordulását. Még bizony kiadhatja a mérgit.

Tillinkósnak: „Besze János panasza" — szánalmas egy versnyögés. Hagyjunk békét a volt finánegenerálisnak, kit különben is nyugalomba tettek már.

A. B. Richardnak: Ön nagy napolionista lehet, hogyaz azemlékkőre szánt verseeske ugy meg feküdte a gyomrát. Azt mondja ön: „Minthogy egy absolut! független! önálló fejedelem!!! forradalmár nem lehetett, akkor hamis kártyás sem volt."

Legyen az ön hite szerint.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly

Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.nál.